

JÁ VÍM

Setkávám se s touto odpovědí často, zejména u bytostí hledajících, které již něco pročetli, mnohé slyšeli - prostě přijali informace.

Je to například takto: Jeden má nějaké starosti, trable. Druhý mu sdělí hlubokou pravdu, v níž se ukrývá jádro jeho problémů. První vše vyslechne (v lepším případě) a pak praví: "Ale vždyť tohle já všechno vím". Nevychloubá se, opravdu to ví. Vždyť to již slyšel nebo četl. A třeba nejdnou.

Stačí jen vědět? Je zřejmé, že nestačí.

Během života obdržíme mnoho informací. Tuny informací, v přepočtu na knihy a papíry. Ba více. Informace jsou jen data. Mrtvé údaje. A ožívujeme je my. Čím? Svými prožitky. A k čemu vede takový prožitek? Inu, k chápání. K opravdovému pochopení.

Můžeme například nastudovat o vodě vše v chemii, ve fyzice, v zeměpisu i jinde. Ale přesto se nedozvíme nic o tom, jak voda unáší kánoe, jak chladí ráno v jezeře, jaké obrázky vykreslí mráz na skle, jaké krápníky vzniknou na okapu, jak chutná voda ze studánky u dědečka na horské chalupě, jakou duhu vytvoří voda za deště, jaká je koulovačka s kamarády, jak voní v louce na jaře po dešti, jak zlatá je v rybníce navečer, jaké prožitky nám připraví, když...

Ano, jde především o prožitky. O vlastní individuální živé prožitky, které se ukrývají za informacemi. O prožitky, které informace rozeznávají, naplňují, realizují.

Vlastní prožívání je tuze důležité, víc, než si většinou připouštíme. Je škoda, že mu mnozí nedůvěřují a své vlastní čisté prožitky korigují názory druhých, těch, které považují za autority ("co se jak má i co se jak nemá", "takto se to dělá", "toto se nedělá"). Přirozenost a svobodná vůle je zde tuze důležitá.

Vlastní prožívání propojuje informace, kterými se zaměstnává náš rozum, s pocity, za nimiž se ukrývá náš cit. A co vzniká propojením rozumu a citu. Inu to, co vzniká propojením, sjednocením. Jednota. A o tu zde jde především.

* * *

To, že jsme něco slyšeli, ještě neznamená, že to víme.

To, že něco víme, ještě neznamená, že tomu rozumíme.

To, že něčemu rozumíme, ještě neznamená, že tak činíme.

To, že tak činíme, ještě neznamená, že to v sobě máme hluboce zakořeněné, zažité....

*M. Zámečník
(červen, 2005)*